

Bizonyítvány A MIKÉFE-BŐL

Ez a Magyar Izraelita Kézmű- és Földművelési Egylet igazolása [azaz a MIKÉFE által kiállított szakmunkás-bizonyítvány] 1910-ből, miszerint édesapám géplakatossegéd. Apám 1894-ben született, Budapesten. Magas, jóképű ember volt. Hirtelen haragú ember volt, de nem a családjával szemben. Nem tudok semmit a gyerekkoráról. Az eredeti szakmája géplakatos volt. Nem tudom, mikor és miért nyergelt át a kereskedelemre. Mire én megszülettem, a szüleim már kereskedők

voltak, és edénnyel foglalkoztak. A Népszínház utcában volt az üzletünk. Zománcdényt, vasárut, üveget és porcelánt árultunk. Nem volt nagy az üzlet, de raktár is tartozott hozzá, ahol az árut tárolták. Kirakata is volt. Nem álltunk rosszul, négy alkalmazottunk és egy teherautónk is volt, amivel a szüleim vásárra jártak. Anyu vezette a háztartást, és segített apunak. Anyu is ment apuval, szóval mindketten szerezték az árut. Apu zománcdényt árult a vásárokon. Amikor 1936-ban itt, a házban nyitottak egy üzletet, anyu is árult. És apu járt -- mert volt sofőr -- a vásárokra. A szüleim nem nagyon jártak össze senkivel a családon kívül. Nem sok idejük volt. Sokszor éjjel kettőkor keltek fel, és mentek dolgozni, attól függően, hogy hol, milyen távolságra volt a vásár. Akkor hazajöttek, lepakoltak. Néha, amikor a szüleim elfoglaltak voltak, jött egy lány, aki vigyázott rám és a testvéremre. Előfordult, hogy nálunk is aludt. A vasárnap volt általában véve az egyetlen, amikor együtt volt a család. Szép nagy család voltunk. Vasárnaponként nagymamám testvérénél jött össze a család. Vasárnap délelőtt apám mindig elment a Mienk Kávéházba, ami a Bérkocsis utca és a [József] körút sarkán volt. Az egy nagy kávéház volt, nyomdászok, kávések, mind összejöttek délelőtt, kártyáztak és beszélgettek. Délben apu hazajött ebédelni, és délután átmentünk a P. néniékhez, ahol mindenki összejött, aki Pesten élt. Ott éltük az életünket, gyerekek és a felnőttek. Ez olyan jó volt. Sajnos a második világháború után ez megszűnt. De addig ez egy olyan élmény volt, ami tényleg felejthetetlen, mert kellemes volt, és az ember érezte a családi összetartozást.